

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர் 422)

Jul (2) / 2024

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம் 3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம் 4
3. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....5
4. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....21

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி – 242)

கௌஸ்துப முத்திரை

31. அலங்கார அஸ்திர மந்த்ராணாம் முத்ரா அத நிசாமய
கநிஷ்ட அநாமிகாமத்யா முஷ்டிவத் பாணிமத்யகா:
32. உபயோ: ஹஸ்தயோ: பச்சாத்தௌ முஷ்டி ச்லேஷயேந்மித:
ப்ரஸார்ய தர்ஜநீ த்வந்த்வம் ச்லேஷயேத ப்ரதஸ்தத:
33. அங்குஷ்டாக்ரே விபர்யஸ்ய தர்ஜந்ய: மத்யஸ்தோ ந்யஸேத்
முத்ரைஷா கௌஸ்துபீ நாம மாலாமுத்ராம் இமாம் ச்ருணு

குறிப்பு – அடுத்து அலங்காரம் மற்றும் அஸ்திரங்களுக்கான மந்த்ரங்கள் கூறப்படுகின்றன. இந்த ச்லோகத்தில் உள்ள மந்த்ரமானது, கௌஸ்துப மணிக்கு உரியதாகும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகள் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி – 109)

[ஸேநாபதி] அனைத்தும் அறிந்தவரே! நம்மை எதிர்ப்பவர்களுடைய கர்வம் நிறைந்த சொற்கள் உம்முடைய செவியில் விழுந்ததா?

[சிஷ்யன் கோபத்துடன்] அதிகமாக உள்ள இந்தக் கர்வமானது சரியானது அல்ல.

139. யதீச்வர ஸரஸ்வதீ ஸுரபிதாசயாநாம் ஸதாம்

வஹாமி சரணாம்புஜம் ப்ரணிதசாலிநா மௌலிநா

ததம்ய மத துர்மத ஜ்வலித சேதஸாம் வாதிநாம்

சிரஸ்து நிஹிதம் மயா பதமதக்ஷிணம் லக்ஷ்யதாம்

பொருள் – [சிஷ்யன் கூறுவது] யதிராஜருடைய க்ரந்தங்களின் நறுமணம் வீசும் மனம் கொண்ட உயர்ந்தவர்களுடைய திருவடித் தாமரையை, எனது தலையால் பணிந்து ஏற்பேனாக. மேலும், எனது இடது காலானது, அவருடைய ஸித்தாந்தங்களுக்கு வேறுபட்டு உரைக்கும் சிந்தனை கொண்ட வாதிகளுடைய தலைகளில் என்னால் வைக்கப்பட்டது.

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி – 387)

5-9-2 என்று கொல் தோழிமீர்காள் எம்மை நீர் நலிந்து என் செய்தீரோ

பொன் திகழ் புன்னை மகிழ் புது மாதவி மீது அணவி
தென்றல் மணம் கமழும் திருவல்லவாழ் நகருள்
நின்ற பிரான் அடிநீறு அடியோம் கொண்டு சூடுவதே

பொருள் - என்னைப் போன்றே இன்ப துன்பங்களை அடைந்தபடி உள்ள தோழிமார்களே! எனது விருப்பங்கள் நிறைவேறுவதற்கு உங்களைத் துணையாக எண்ணியுள்ள என்னை, வருத்தி, உங்களுடைய பேறு மேலும் நஷ்டமாகும்படியாக நீங்கள் செய்த செயல்தான் என்னே! பொன் போன்றுள்ள தாதுக்களைக் கொண்டதான புன்னை, மகிழ், புதியதாக உள்ள குருக்கத்தி, இவற்றில் உள்ள மலர்களுடன் சேர்த்து அணைத்தபடி உள்ள தென்றலானது பரிமளத்தை பரப்பியபடி உள்ள திருவல்லவாழ் நகரத்தில் நிற்பவனும், பல உபகாரங்கள் செய்தபடி உள்ளவனும் ஆகிய அவனுடைய திருவடிகளில் உள்ள பொடிகளை, அவன் இவ்விதம் அருகில் வந்து உதவுவதற்கு ஏற்றபடி உள்ள நாம், நம்முடைய அடிமைத்தன்மைக்கு ஏற்றபடியாக, நம்முடைய தலையில் ஏற்பது எந்த நாளிலோ? “எனது” என்பதன் மூலம் அனைத்து ஆத்மாக்களையும் கூறுகிறாள். “அடியோம்” என்பதன் மூலம் தோழிமார்களையும் சேர்த்துக் கூறுகிறாள்.

அவதாரிகை - நிஷேதிக்கிற தோழிமார்கள் தங்களையே, அவன் பாதரேணுவை நான் சூடுவதென்றென்கிறாள்.

விளக்கம் – தன்னை விலக்குகிற தோழிமார்களிடம், “அவனுடைய திருவடித் துகள்களை நான் எனது தலையில் ஏற்பது எந்த நாளிலோ?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (என்று கொல் தோழிமீர்காள்) “அதிமாத்ர ப்ராவண்யமாகாது” என்று நிஷேதிக்கிறவர்களையே, தன் பேற்றுக்கு நாள் அவதியிட்டுத் தருமவர்களாகக் கேட்கிறாளிறே. அவர்கள் லோகாபவாதத்தைப் பற்றி நிஷேதிக்கிறார்கள்; இவள், தன் பேறு தங்கள் பேறாக நினைத்திருக்குமைககண்டயத்தாலே கேட்கிறாள் தோழிமாரிறே இவளுடைய லாபாலாபமேயிறே அவர்களுக்கும் பேறிழவு.

விளக்கம் - (என்று கொல் தோழிமீர்காள்) - “இவ்விதம் அவனிடம் எல்லையற்ற ஈடுபாடு கொள்ளுதல் கூடாது” என்று தன்னைத் தள்ளுகிற தோழிமார்களையே, தன்னுடைய பேற்றை அடையும் காலத்திற்கு எல்லை ஏற்படுத்திக் கூறுபவர்களாக எண்ணிக் கேட்கிறாள். அவர்கள் விலக்குவதற்கும், இவள் கேட்பதற்குமாகிய காரணத்தை அடுத்து கூறுகிறார். அவர்கள், உலகினர் கூறக் கூடிய பழிச்சொற்களைக் கருத்தில் கொண்டவர்களாக எண்ணி இவளை விலக்குகிறார்கள்; அதாவது அவர்கள், “இவள், லோகத்தில் உள்ளவர்கள் கூறக் கூடிய பழிச்சொற்களுக்கு பயந்து விலகுவாளோ? அல்லது இந்த விஷயத்தில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டபடி இருப்பாளோ?”, என்று எண்ணியபடி உள்ளனர். ஆனால் இவள், தான் அடையக்கூடிய பேற்றினை அவர்கள் தங்களுடைய பேறாகவும் கொள்வார்கள் என்பதான “பேற்றின் சேர்க்கை” காரணமாகக் கேட்கிறாள். ஆனால் அவர்களுக்கு இவ்விதம் சேர்க்கை உள்ளதா என்றால், தோழிமார்கள் என்பதால் உள்ளது; அதாவது, இவளுடைய லாபம் மற்றும் லாபம் இன்மை என்பதே அவர்களுடைய பேறாகவும் இழப்பாகவும் உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (தோழிமீர்காள்) உங்களுக்கு நாள் பெறும் நாள் ஆராய்கையிலேயன்றோ அதிகாரம். (தோழிமீர்காள்) என் ப்ரக்ருதியையறியும் உங்களுக்கு என் வழியே போக வேண்டாவோ. (எம்மை) உங்கள் கையாலும் காலாலும் துகையுண்கிறவென்னை. (நீர் நலிந்து) என்னுடைய உஜ்ஜீவநம் எண்ணுகையன்றோ உங்களுக்கு யாத்ரை. அவ்வூரிலே புக்கல்லது தரிக்கமாட்டாத என்னை, எனக்கு ப்ரியமே செய்து போந்த நீங்கள். (என் செய்தீரோ) உங்கள் ப்ரக்ருதிக்கு இது சேர்ந்தோ, என் ப்ரக்ருதிக்குச் சேர்ந்தோ. (தோழிமீர்காள் எம்மை

நீர் நலிந்தென் செய்தீரோ) உங்களுக்கு அவச்யம் நலிய வேண்டினால் தென்றலையன்றோ நலிய வடுப்பது. என்னை மீளவொட்டாதே காற்கட்டாநிற்க, நான் மீளும்படியென்.

விளக்கம் - (தோழிமீர்காள்) - நான் அவனுடைய திருவடித் துகள்களை எந்த நாளில் அடைவேன் என்று ஆராய்ந்தபடி இருப்பது அல்லவோ உங்களுக்குப் பணியாக இருத்தல் வேண்டும்? எனது தன்மை குறித்தும், என்னைக் குறித்தும் நன்கு அறிந்த உங்களுக்கு, எனது வழிப்படி நீங்கள் செல்வது அல்லவோ பொருந்தும்? (எம்மை) - உங்களுடைய நன்மை அளிக்கக்கூடிய சொற்களாலும், இங்கு வீசும் தென்றலாலும் வருந்தியபடி உள்ள என்னை. (நீர் நலிந்து) - என்னுடைய கரையேறுதல் என்பது அல்லவோ உங்களுடைய வாழ்க்கையாக இருக்கவேண்டும்? அந்த ஊரில் சென்று புகாத வரை தரிக்க இயலாதபடி உள்ள என்னை, எனக்கு எப்போதும் ப்ரியத்தை மட்டுமே செய்தபடி உள்ள நீங்கள். தன்மைக்கும், இவ்விதம் நீங்கள். (என் செய்தீரோ) - என்னிடம் ப்ரியம் உள்ள உங்கள் தன்மை மற்றும் எனது தன்மை ஆகியவற்றை நோக்கும்போது, இவ்விதம் நீங்கள் என்னைத் தடுப்பது பொருந்துமோ? (தோழிமீர்காள் எம்மை நீர் நலிந்தென் செய்தீரோ) - உங்களுக்கு அவசியமாக எதனையேனும் தடுக்கவேண்டும் என்றால், தென்றலை அல்லவோ தடுக்கவேண்டும்? இதற்குத் தோழிமார்கள், “அங்கு செல்ல முனையும் உன்னைத் தடுக்காமல், நாங்கள் ஏன் தென்றலைத் தடுக்கவேண்டும்?”, என்றனர்; இதற்கு விடை அளிக்கிறாள். என்னை அந்த விஷயத்திலிருந்து பின்வாங்காதபடிச் செய்வது அந்தத் தென்றலாக உள்ளபோது, நான் எவ்விதம் பின்வாங்குவது?

வ்யாக்யானம் - (பொன்திகழ் இத்யாதி) நலிகைக்கு அவையமையாதோ. கடிந ப்ரக்ருதிகளாயிருப்பார் செய்வதை ம்ருது ப்ரக்ருதிகளாயிருக்கிற நீங்கள் செய்யவோ. (பொன் திகழ் புன்னை மகிழ்) “புன்னை பொன்னேய் தாதுதிர்க்கும்” என்கிறபடியே, பொன்னோடொக்க ப்ரகாசிக்கிற புன்னை, அப்படியேயிருக்கிற மகிழ். (புது மாதவி) அப்போதலர்ந்த குருக்கத்தி. (மீதணவித் தென்றல் மணம் கமழும்) இவற்றின் மேலே தென்றலானது வந்து அணைந்து பரிமளத்தைக் கொண்டு போந்து கமழாநின்றது. (மீதணவி) “ஆழவிழியில் பூவில் வெக்கை தட்டும்” என்று மேலே ஸ்பர்சித்து, அங்குள்ளதெல்லாம் கொண்டு போந்து கமழாநின்றது. “பத்ம கேஸர ஸம்ஸ்ருஷ்ட:” என்னுமாபோலே பூவில் கால் படாமே

மேலெழுந்த பரிமளத்தைக் கொண்டு போருகை. அத்தலையிலுள்ள தடங்கக் கொண்டு, தந்தாமதொன்றும் கொடாதே போருகை அந்நிலத்திலுள்ள பதார்த்தங்களுக்கெல்லாம் ஸ்வபாவங்கிடர்.

விளக்கம் – (பொன்திகழ் இத்யாதி) – என்னைத் தடுத்து வருத்துவதற்கு புன்னை, மகிழ் மற்றும் குருக்கத்தி ஆகியவைகள் உள்ளன. அவை போதாதோ? நீங்களும் இவ்விதம் செய்யவேண்டுமா? இதற்குத் தோழிமார்கள், “நாங்கள் இவ்விதம் தடுக்கக்கூடாதோ?” என்றதற்கு விடை அளிக்கிறாள். கடினமாக உள்ள மரங்கள் போன்றவை செய்வதை, மென்மையான இயல்பு கொண்ட நீங்கள் செய்யலாமோ? (பொன் திகழ் புன்னை மகிழ்) – பெரியதிருமொழி (5-1-6) – புன்னை பொன்னேய் தாது உதிர்க்கும் - என்பதற்கு ஏற்ப, பொன் போன்று ப்ரகாசித்தபடி உள்ள புன்னை, அதனைப் போன்றே உள்ள மகிழ். (புது மாதவி) - அப்போது மலர்ந்த குருக்கத்தி. (மீதணவித் தென்றல் மணம் கமழும்) – இவற்றின் மீது தென்றலானது வந்து அணைத்துக் கொண்டு, அவற்றின் பரிமளத்தை அணைத்து இடங்களிலும் பரப்பியபடி உள்ளது. கமழுதல் என்றால் பரம்புதல், பரிமளம் சேர்த்தல் மற்றும் வ்யாபித்தல் ஆகும். (மீது அணவி) - “மலர்களை ஆழமாகத் தீண்டினால், வெப்பம் உண்டாகும்” என்று எண்ணிய தென்றலானது, அவற்றை மேலோட்டமாகத் தீண்டி, அங்குள்ள பரிமளம் போன்ற பலவற்றையும் கொண்டு சென்று, எங்கும் பரப்பியபடி உள்ளது. இந்தத் தென்றலான சூடு உண்டாகாமல், மேலாகத் தழுவிப்படி உள்ளதற்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார். கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (1-71) - பத்ம கேஸர ஸம்ஸ்ருஷ்ட: -தாமரைகளின் தாதுக்களுடன் தென்றல் சேர்ந்து - என்பதற்கு ஏற்ப, மலரின் மீது தனது கால்கள் படாதபடியாக அவற்றில் உள்ள பரிமளத்தை மட்டுமே கொண்டு செல்லும் காற்று. மற்ற விஷயங்களில் உள்ளவற்றை முற்றிலுமாக எடுத்துக் கொண்டு, தங்களுடைய இயல்பு ஏதும் மாறாமல் இருத்தல் என்பது திருவல்லவாழில் உள்ள அனைத்து பொருள்களுடைய இயல்பாகவே உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (பொன் திகழ் புன்னை மகிழ் புதுமாதவி மீதணவித் தென்றல் மணங் கமழும்) கலம்பகனல்லது சூடப் பொறாத ஸுகுமாரரைப் போலேகாணும் தென்றலின் ஸ்வபாவம். செருக்கராயிருக்கும் ராஜபுத்ரர்கள் முலை சரிந்தாரை “போக யோக்யைக ளன்று” என்று கழிக்குமாபோலே, கழிய அலர்ந்தவற்றைக் கடாசுஷியாதே போருகிறபடி. பூவில் பரிமளம் தேடுவாரைப் போலேகாணும் இது

பரிமளத்தில் கலம்பகன் தேடுகிறபடி. (தென்றல் மணங்கமமும்) கண்ணுக்குத் தோற்ற நின்று நலியாமையாலேகாணும் “நோவில்லை” என்றிருக்கிறது. இவர்களுக்கு லாபாலாபம் ஒத்திருக்கச் செய்தேயும் ஹிதபுத்தி வர்த்திக்கையாலே இவை நெஞ்சிற்படாதினே. “நீங்கள் தாங்களந்வயத்தில் கூடாவிட்டால் வ்யதிரேகத்திலும் கூடலாகாதோ” என்று காணும் இவள் நினைத்தி ருக்கிறது. இவர்களுக்குப் பேறிழவு ஒத்திருந்தாலும், இவர்கள் இவள் தானாக மாட்டார்களே, இவளுக்கே வருமவையினே இவையெல்லாம். (பொன் திகழ் புன்னை மகிழென்று) சக்ஷரிந்தரியத்துக்கு ஆகர்ஷகமாயிருக்கிறபடி. (தென்றல் மணங் கமமும்) ஸ்பர்சேந்தரியத்துக்கும் க்ரானேந்தரியத்துக்கும்.

விளக்கம் - (பொன் திகழ் புன்னை மகிழ் புதுமாதவி மீது அணவித் தென்றல் மணங் கமமும்) - பலவிதமான மலர்கள் கொண்டு கட்டப்பட்டதான மாலை அல்லாமல் வேறு எதனையும் சூடிக் கொள்ள விரும்பாத மென்மையானவர்கள் போன்று தென்றலின் இயல்பு உள்ளது; அதாவது பல மலர்களையும் தீண்டுகிறது. செருக்குடன் உள்ள அரசகுமாரர்கள், ஸ்தனங்கள் சரிந்துள்ளவர்களை “இவர்கள் இன்பம் அனுபவிக்கத் தகுதியானவர்கள் அல்லர்” என்று விலக்குவது போன்று, முற்றிலுமாக மலர்ந்தவற்றை நோக்காமல் போகிற தென்றல் காற்று. மலர்களில் உள்ள பரிமளத்தைத் தேடுவது போன்று தென்றலானது பரிமளத்தின் பல விதங்களையும் தேடுகிறது. (தென்றல் மணங்கமமும்) - “தென்றல் துன்புறுத்துவதாகத் தெரியவில்லையே” என்று தோழிமார் கூறுவதற்கு, கண்களுக்குப் புலப்படாமல் நின்று தென்றலானது வருத்துவதால், “துன்புறுத்தவில்லை” என்பதாக உங்களுக்குத் தோன்றுகிறது என்கிறாள். கண்களுக்குப் புலப்படவில்லை என்றாலும், மூக்கு மூலம் தென்றல் உள்ளதை அறிந்து, அது துன்புறுத்துவதைத் தோழிமார்கள் அறியலாம் அல்லவோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறாள்; இவளுடைய பேறும் இழப்பும் அவர்களுக்குப் பாதிப்பை ஏற்படுத்துகிறது என்றாலும், இவளுக்கு நன்மை செய்யக்கூடிய புத்தியானது அவர்களுக்குத் தொடர்ந்தபடி உள்ளதால், தென்றலின் தன்மைகள் நெஞ்சத்தில் உணரப்படுவதில்லை. ஆனால், நன்மை கூறுதல் புத்தியானது தொடர்ந்தபடி உள்ளதால், தென்றலால் இவளுக்கு ஏற்படும் உபாதைகள் இவர்களுடைய நெஞ்சத்தில் உணரப்படுவதில்லை என்னும்போது, இவர்கள் எவ்விதம் இவளுக்குத் தோழிகளாக இருக்கமுடியும் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; இவர்கள், நானும்

அவனும் சேர்ந்துள்ளபோது கூடாமல் இருந்தாலும், பிரிவிலாவது சேர்ந்திருக்கலாம் அல்லவோ என்று இவள் எண்ணுகிறாள். தோழிமார்களைத் தென்றல் பாதிக்காமல் உள்ளதற்கு வேறு ஒரு காரணமும் அருளிச்செய்கிறார்; இவளுடைய பேறும் இழப்பும் அவர்களுக்கும் ஒத்திருந்தாலும், இவர்கள் “இவள்” என்று ஆக மாட்டார்கள் அல்லவோ? இவளுக்கு மட்டுமே வருவதாக உள்ள இந்தப் பாதிப்புகள் அவர்களுக்கு ஏற்படாது. (பொன் திகழ் புன்னை மகிழென்று) - கண்களுக்கு ஈர்க்கும் விஷயமாக உள்ளது. (தென்றல் மணங் கமழும்) - தொடு உணர்ச்சி மற்றும் மூக்கு இந்திரியங்களுக்கு விஷயமாக உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (திருவல்லவாழ் நகருள் நின்ற பிரான்) - அவனத்தனை விடுவதும் செய்திலன். நான் நோவுபடாநிற்க, இவ்வளவிலே ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே யிருக்கையன்றிக்கே, திருவல்லவாழிலே புகுந்து கிட்டவிருக்குமிதுக்கு மேற்பட உபகாரமுண்டோ. “பஹ்வேதத்” என்னுமாபோலேகாணும் இவ்வளவில் ஆச்வாஸம். இவர் கையாலே “ஏகாம் தரணிம் ஆச்ரிதேள்” இறே. “வாஹிவாத” என்று இவர் கையால் தொட வேண்டாதபடி இடைச்சுவரான கடல் கிடந்ததேயாகிலும், ஒரு படுக்கையிலே யிருப்பாரைப்போலே அவளிருந்த பூமியிலே யிருக்கப் பெற்றோமே என்றாரிறே பெருமாள். காலைப் பிடித்து “நீ இப்படி செய்யவேணும்” என்று வேண்டிக் கொள்ளுகிறாரிறே இவருடைய செல்லாமை.

விளக்கம் - (திருவல்லவாழ் நகருள் நின்ற பிரான்) - பிரிந்து நிற்பவனை ஏன் “பிரான்” என்று கூறினார்? காரணம், தான் உள்ள இடத்தில் அவனும் இருப்பதால் வந்த சமாதனம் காரணமாகக் கூறுகிறார். அவன் முற்றிலுமாக விடுவதைச் செய்யவில்லை. நான் இந்த அளவிற்குத் துன்பத்தை அனுபவித்தபடி உள்ளபோது, அவன் ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் இருக்காமல், இங்கு அருகில் உள்ள திருவல்லவாழ் நகரத்திற்கு வந்து, எனக்கு அருகில் உள்ளதாகச் செய்யும் இதனைக் காட்டிலும் அதிகமான உபகாரம் ஏதும் உள்ளதா? சேர்ந்து இருப்பதை விடுத்து, இவ்விதம் அருகில் வந்து நிற்பதை உபகாரமாகக் கொள்ளலாம் என்பதற்கு ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார்; இராமன் சீதையைப் பிரிந்துள்ள காலத்திலும், “நான் உள்ள பூமியில் அவளும் உள்ளாள்” என்று சமாதானம் செய்து கொண்டதைப் போன்று இவள் உள்ளாள் என்கிறார். இதற்கு யுத்தகாண்டம் (5-10) - பஹு ஏதத் காமயா

நஸ்ய சக்யம் ஏதேந ஜீவிதும் யத் அஹம் ஸா ச வமோரு: ஏகாம் தரணீம் தெள ஆக்ரிதௌ – என்ற ச்லோகத்தை கூறுகிறார். “பஹு ஏதத் - இது பல” என்பதாக உள்ளது போன்று இவளும் சமாதானம் கொள்கிறாள். இவ்விதம் சமாதானம் அடைவதற்குக் காரணம், “ஏகாம் - ஒரே பூமியில் உள்ளோம்” என்பதாகும். ஆனால் சீதை ஓர் இடத்திலும், இராமன் வேறு ஓர் இடத்திலும் அல்லவோ இருந்தனர்; இப்படி உள்ளபோதிலும் சமாதானம் ஏற்படுமா என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்; யுத்தகாண்டம் (5-6) - வாஹிவாத - காற்று வீசுக - என்பதாக, இராமன் தனது திருக்கரத்தால் சீதையைத் தொட இயலாதபடி நடுவில் உள்ள சுவராக ஸமுத்ரம் உள்ளது என்றாலும், ஒரு படுக்கையில் இருப்பவர்கள் போன்று, அவள் உள்ள பூமியில் நாமும் இருக்கும்படியான நிலையாவது உள்ளதே என்று இராமன் கூறியது காண்க. “காற்று வீசுக” என்று தென்றலைப் பிடித்து, “நீ இவ்விதம் செய்யவேண்டும்” என்று வேண்டிக் கொள்ளும்படியாக இவருடைய நிலை உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (நின்ற பிரானடி நீறடியோங் கொண்டு சூடுவது என்று கொல்) பூவில் சுண்ணம் பெறுவதென்றோ. (அடி நீறடியோங் கொண்டு சூடுவது என்று கொலோ) மயிர் கழுவிப் பூச்சூடியிருப்பாரைப் போலேகாணும். (அடியோம்) இப்போது பிரிய நின்றார்களே யாகிலும் அந்வயத்தில் அநுபவம் இவர்களுக்கு மொத்திருக்கிறபடி. அவன் வந்தாலும் இவளுக்கு முன்னே கொண்டாடுவது இவர்களையிறே. (அடியோங் கொண்டு சூடுவது) “யாவந்நசரணாவித்யாதி” ஸ்ரீபரதாழ்வானை, “பிள்ளாய், உன் உள்வெதுப்பு ஆறுவதெப்போது” என்ன; “பெருமாளும் தமக்கு வகுத்த முடி சூடி, நானும் எனக்கு வகுத்த முடி சூடி, இருவரும் முறைதப்பாதே கூறெக்கநின்றவன்றெ”ன்றான். “கோலமாமென் சென்னிக்கு உன் கமலமன்ன குரைகழல்” என்றிருக்குமவரிறே.

விளக்கம் - (நின்ற பிரானடி நீறடியோங் கொண்டு சூடுவது என்று கொல்) - திருவடித் தாமரைகளில் உள்ள தூசிகளை நான் எனது தலையில் ஏற்பது என்றோ? (அடி நீறடியோங் கொண்டு சூடுவது என்று கொலோ) - தலைமுடியைக் கழுவி, அதில் மலர்கள் சூட உள்ளவர்கள் போன்ற நிலை. (அடியோம்) - ஆனால் இவளை விலக்க எண்ணுபவர்களையும் தன்னுடன் சேர்த்துக் கொண்டு, “அடியோம்” என்று பன்மையில் ஏன் கூற வேண்டும்? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். இப்போது

இவர்கள், இவளைப் பிரிக்கும்படி நின்றாலும், அவனுடன் சேரும்போது ஏற்படும் அனுபவம் இவர்களுக்கும் பொதுவாகவே உள்ளதாகிறது. அவன் வந்தாலும், இவளுக்கு முன்பாகவே கொண்டாடுவது இவர்களை அல்லவோ? (அடியோங்கொண்டு சூடுவது) - இவ்விதம் ப்ரார்த்தனை செய்தவர்கள் வேறு யாரேனும் உள்ளனரா என்பதற்கு விடை அருளிச் செய்கிறார். அயோத்யாகாண்டம் (98-8) - யாவந்நசரணாவித்யாதி - பரதாழ்வானிடம், “குழந்தாய்! உனது துன்பம் எப்போது விலகும்?”, என்று கேட்க, பரதாழ்வார், “இராமனுக்கு ஏற்றதான திருமுடியை அவன் சூடி, நானும் எனக்கு ஏற்ற முடியைச் சூடி, இருவரும் தகுந்த முறையில் ஒரே போன்று எந்த நாளில் நிற்கிறோமோ அந்த நாளில் ஆகும்”, என்றான். திருவாய்மொழி (4-3-6) – கோலமாம் என் சென்னிக்கு உன் கமலம் அன்ன குரைகழல் - என்பதாக அல்லவோ இவர் உள்ளார்?

5-9-3 சூடு மலர்க் குழலீர் துயராட்டியேனை மெலிய

பாடும் நல் வேத ஒலி பரவைத் திரை போல் முழங்க
மாடு உயர்ந்து ஓம்பு புகை கமழும் தண் திருவல்லவாழ்
நீடு உறைகின்ற பிரான் கழல் காண்டும் கொல் நிச்சலுமே

பொருள் - மலர்கள் சூட்டப்பட்ட தலைமுடி கொண்டவர்களே! அவனை விட்டுப் பிரிந்ததால் துக்கத்தால் உள்ள என்னை, நான் மெலியும்படியாகப் பாடப்படும் நன்மை நிறைந்த ஸாமவேத ஒலியானது, ஸமுத்திரத்தின் அலைகள் போன்று முழங்கியபடி உள்ளன. வேதிகளில் செய்யப்படும் யாகங்களில் கிளம்புகின்ற ஹோம புகையானது அவிர்பாகத்தின் நறுமணத்தை எங்கும் பரப்பியபடி உள்ளது. காண்பதற்கு இனிமையாக உள்ளதும், இப்படியாக உள்ளதும் ஆகிய திருவல்லவாழில் எப்போதும் வசிக்கின்ற ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளை எப்போதும் அனுபவித்தபடி இருக்க இயலுமோ?

அவதாரிகை – தோழிமாரைப் பார்த்து, “நான் அவனை நித்யாநுபவம் பண்ணப் பெறும் நாள் என்று?” என்கிறாள்.

விளக்கம் – தோழிகளை நோக்கி, “நான் அவனை நித்யமாக அனுபவிக்கப்போவது எந்த நாளில்?”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (சூடு மலர்க்குழலீர்) “உங்களைச் சூடுமலர்க் குழலாராக நான் காண்ப தென்றோ” என்று பிள்ளான். அதாவது இவள் பூவுக்கிராய்க்க, அவர்கள் பூச்சூடி யிரார்களிறே என்றாயிற்று அபிப்ராயம். அங்ஙனன்றிக்கே, அவன்தான் வந்து இவள் பக்கல் பாவபந்தமுறைக்கவுறைக்கக் கொண்டாடுவது இவர்களுையாகையாலே, பெரிய திருநாள் ஸேவித்தார் இரட்டைகள் அழுக்கானாலும் மடி குலையாமை வைக்குமாபோலே, இவர்களும் அவன் கொடுத்த மாலையிற் செவ்வி யழிந்ததேயாகிலும் மாறாதே வைத்துக் கொண்டிருப்பர்களிறே; அது இவளுக்கு ஸ்மாரகமாய் நலியாநின்றது. தென்றலுக்குப் பிழைக்கிலும் இவர்களுடைய தர்சனத்துக்குப் பிழைக்கப் போகிறதில்லை. காலொரு கையும் மயிரொரு கையுமாகப் பிடித்து நலிகிறது காணும். அவன்தான் வந்தாலும் இவளுக்கு முன்னே விரும்புவது இவள் ஸம்பந்தமுடையவர்களையிறே.

விளக்கம் - (சூடு மலர்க்குழலீர்) “மலர்கள் சூடிய கூந்தல் கொண்டவர்களாக உங்களை நான் காண்பது எந்த நாளில்?” என்று எதிர்காலமாக ஏன் கூறவேண்டும் என்பதற்கு விளக்கம் கூறுகிறார்; இவள் மலர்கள் சூடுவதில் பின்வாங்கும்போது, அவர்கள் மலர்கள் சூடி நிற்கமாட்டார்கள் அல்லவோ என்பதால் இவ்விதம் கூறுகிறார். அடுத்து, அவர்கள் மலர் சூடுவது குறித்து நிகழ்காலமாக அருளிச்செய்கிறார். அவன் வந்து இவளுக்குப் பாவபந்தத்தை மீண்டும் மீண்டும் உரைக்கும்போது, கொண்டாடுவது இவர்களையே ஆகும்; ஆகவே அவன் அளித்த மாலையில் அழகு மறைந்தாலும், அதனை வைத்தபடி இப்போதும் இருப்பவர்கள் என்பதால், நிகழ்காலத்திலும் இவர்களை மலர்கள் சூடியவர்கள் என்று கூறுகிறார். காய்ந்த மலர்களைத் தலையில் வைத்திருப்பார்களோ என்பதற்கு ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார். திருவரங்கத்தில் வைகுண்ட ஏகாதசி உற்சவம் முடிந்து வீடு திரும்பியவர்கள், தாங்கள் அங்கு அமர்ந்திருந்த துப்பட்டிகளில் அழுக்கு சேர்ந்திருந்தாலும், அதனை ஏதும் செய்யாமல், அதன் மடிப்பு கலையாமல், பொக்கிஷமாக வைப்பது போன்று, இவர்களும் உள்ளனர். அத்தகைய மலர்கள் என்பவை, இவளுக்கு அவனுடைய நினைவுகளை ஏற்படுத்தித் துன்புறுத்தியபடி உள்ளன. தென்றல் காற்றிலிருந்து தப்பினாலும், இவர்களைக் காணும்போது, இத்தகைய காட்சிகளிலிருந்து தப்பிக்க இயலாது, தென்றலானது இவளுடைய ஒரு கரத்தையும், இவர்களுடைய கூந்தலும் மலர்களும் இவளுடைய மற்றொரு கரத்தையும் துன்புறுத்துவதாக உள்ளது. அவன் வரும்போது, இவளுக்கு

முன்னதாக விரும்புவது எதனை என்றால், இவளுடைய ஸம்பந்தம் கொண்டவர்களை அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் – “தத்ர காஷாயிந:” தந்தாமைப் பேணுமவர்களல்லாமையாலே அழுக்குச் சட்டையும் தாங்களுமாயிறே யிருப்பது. “வ்ருத்தாந்” தொண்ணூற்றஞ்ச வயஸ்ஸுக்கு மேலாய் வீதராகரா யிருப்பாரையிறே அந்த:புரங்களுக்கு வைப்பது. “வேத்ர பாணீந்” பெருமாள் விற்பிடித்தாப்போலே அவர்கள் பிரம்பு பிடித்த பிடி. விற்பிடித்து ரக்ஷகராயிருப்பாரும் பிரம்பு பிடித்து ரக்ஷகராயிருப்பாருங்காணும். “ஸ்வலங்க்ருதாந்” பேணாத பரிவட்டங்களையுடையராய் வ்ருத்தருமாய் இருந்தார்களாகில் இவர்களுக்கு அலங்காரமாவதென்? என்னில், பெருமாள் சக்ரவர்த்தி மாளிகையிலே போய்த் திருமஞ்சனம் பண்ணி அமுது செய்து மீண்டு திவ்யாந்த:புரத்திலே எழுந்தருளும்போது, சக்ரவர்த்தியோபாதி, பழையராகையாலும் தங்கள் பரிவாலுமாக இவரை மடியிலே வைத்தணைத்து உச்சியை மோந்து விடுவர்கள்; அத்தாலே குங்குமக்குழம்பும் கோயிற் சாந்துமாயிருப்பார்கள். பெருமாளுடையவும் பிராட்டியுடையவும் ஒப்பனை போலன்று இவர்களொப்பனை. அப்படியே இவர்களும் (சூடுமலர்க் குழலீர்) என்னும்படியாய் இருக்கிறபடி.

விளக்கம் – இதற்கு ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார். அயோத்யாகாண்டம் (16-3) – தத்ர காஷாயிந: வ்ருத்தாந் வேத்ரபாணீந் ஸ்வலங்க்ருதாந் | ததர்ச விஷ்டிதாந் த்வாரி ஸ்தர்யத்யக்ஷாந் ஸுஸமாநிதாந் - என்பதை ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார். (தத்ர) – தங்கள் தங்களைக் குறித்துக் கவலை கொள்வதில்லை என்பதால் அழுக்குத் துணிகள் அணிந்தபடி உள்ளனர். (வ்ருத்தாந்) - தொண்ணூற்று ஐந்து வயதிற்கு மேற்பட்டவர்களாகவும், ஆசை அற்றவர்களாகவும் உள்ளவர்களை மட்டுமே அல்லவோ அந்தப்புரங்களில் காவலுக்கு வைப்பார்கள்? (வேத்ர) – இராமன் வில்லைப் பிடிப்பது போன்று இவர்கள் கைகளில் பிரம்பைப் பிடித்தபடி உள்ளனர். வில்லைப் பிடித்தும், பிரம்பைப் பிடித்தும் காப்பாற்றுவது காண்க. (ஸ்வலங்க்ருதாந்) – இவர்கள் தங்களுடைய உடைகளையும் பேணுவதில்லை, வயதானவர்களாகவும் உள்ளனர்; இவ்விதம் உள்ளபோது இவர்களுக்கு அலங்காரம் என்பது ஏன்? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இராமன், தசரதனுடைய மாளிகைக்குச் சென்று குளித்துவிட்டு, உணவு அருந்தி, மீண்டும்

அந்தப்புரம் திரும்பும்போது, அவன் தசரதனைப் போன்று பழையவன் என்றாலும், தங்களுடைய பரிவு காரணமாக அவனைத் தங்கள் மடியில் அமர வைத்து, உச்சி முகர்வார்கள்; இதன் காரணமாகவே அந்தப்புரத்தில் உள்ள மூதாட்டிகள், குங்குமக் குழம்பு போன்றவற்றை அணிந்திருப்பார்கள். ஆயினும் இவர்களுடைய ஒப்பனையானது, இராமன் மற்றும் சீதையுடைய ஒப்பனை போன்றது அல்ல. இந்த மூதாட்டிகள் போன்றே இவர்களும் “சூடுமலர்க்குழலீர்” என்பதாக உள்ளனர்.

வ்யாக்யானம் - (துயராட்டியேனை மெலியப் பாடு நல்வேதவொலி) எனக்குத் துயரை விளைக்கைக்கு இத்தனை போக்கி, ப்ராஹ்மணர் வேண்டிச் செய்கிறார்களன்றே. ப்ராஹ்மணராகில் தார்மிகராயிருக்க வேண்டாவோ, ஸ்த்ரீ வதம் பண்ணலாமோ. (துயராட்டியேனை) நலிவார்க்கு ஆச்ரயம் வேண்டாவோ. நலிகைக்குத் தென்றலே யமையாதோ. திருவடி மத்ய ராத்ரத்திலே சென்று பிராட்டியைக் கண்டு சில வார்த்தை விண்ணப்பம் செய்ய, அவள் இவனை “இன்னான்” என்று அறுதியிடமாட்டாதே; “முன்பு ஸந்யாஸி வேஷங் கொண்டு அவர் பக்கல் நின்றுப் பிரித்தாய், இப்போது வாநரவேஷங் கொண்டு சில வார்த்தைகளைச் சொல்லி நலியா நின்றாய், இவையெல்லாம் உனக்காகாது காண்”, “ஸந்தாபம்தந்ந சோபநம்” வாராய், நீயும் உன்னை யுகந்தாரைப் பிரிந்து நோவுபடுவதிகிடாய்.

விளக்கம் - (துயராட்டியேனை மெலியப் பாடு நல்வேதவொலி) - முன்பே நான் நலிந்துள்ளேன். என்னை மேலும் துயரப்படுத்துவதற்காகவே அந்தணர்கள் வேத ஒலியை முழங்கியபடி உள்ளனர். அந்தணர்கள் என்றால் தர்மவழிப்படி நடக்கவேண்டுமா? அவர்கள் பெண் கொலை செய்யலாமா? (துயராட்டியேனை) - துன்பம் அடைபவர்களுக்கு, பற்றிக் கொள்ள இடம் வேண்டாமா? தென்றல் மற்றும் சொற்கள் ஆகிய இரண்டாலும் இவள் துன்பம் அடைவதற்கு ஒரு உதாரணம் காண்பிக்கிறார். அனுமன் சீதையை அணுகி, இரவு நேரத்தில் அவளிடம் சில சொற்களை விண்ணப்பம் செய்தான். அப்போது சீதை அனுமனை “இன்னான்” என்று அறியவில்லை. ஆகவே அவளிடம் சீதை, “முன்பு ஸந்யாஸி வேடம் பூண்டு என்னை இராமலக்ஷ்மணர்களிடம் இருந்து பிரித்தாய். இப்போது வானரவேடம் பூண்டு சில சொற்களைக் கூறி என்னைத் துன்பம் அடையசெய்கிறாய். இவை உனக்கு ஏற்புடையது அல்ல”, என்கிறாள்;

ஸுந்தரகாண்டம் (34-16) – ஸந்தாபம்தந்த சோபநம் – நீயும் உன்னை விரும்புகிறவர்களைப் பிரிந்து துன்பம் அடைகிறாய் - என்றாள்.

வ்யாக்யானம் - (மெலியப்பாடும்) கர்த்தவ்யமானாலும் சிலர்க்கு நலிவானால் தவிர வேண்டாவோ. எல்லாவளவிலும் இவர்க்கு வேதத்திற் கிடக்கிற ப்ராவண்யம் பாரீர், முதல் வார்த்தைதான் “உளன் சுடர் மிகு சுருதியு”ளிறே. அதாவது “ஸர்வே வேதா யத் பதமாமநந்தி”, “ஸர்வே வேதா யத்ரைகம் பவந்தி”, “வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:” என்றிறே ப்ரமாணங்கள்.

விளக்கம் - (மெலியப்பாடும்) – இதனைக் கேட்ட சில அந்தணர்கள் இவளிடம், “ஆனால், நாங்கள் செய்யவேண்டிய கர்மங்களைச் செய்யாமல் விட இயலுமா?”, என்கிறார்கள். இதற்கு விடையாக, “செய்யவேண்டிய செயலாக உள்ளபோதிலும் அந்தச் சொல்லானது ஒரு சிலருக்குத் துன்பத்தை ஏற்படுத்தினால், அவற்றைத் தவிர்க்க வேண்டாமா?”, என்கிறாள். இவர் பிராட்டியாக உள்ளபோதிலும் வேதத்தின் மீது ஈடுபாட்டுடன் உள்ளாள். தானாக உள்ள தன்மை, பிராட்டியாக உள்ள தன்மை என்பதாக உள்ள அனைத்து நிலைகளிலும் ஆழ்வாருக்கு இத்தகைய ஈடுபாடு உள்ளதைக் காணலாம். தானான தன்மையில் வேதத்தை கூறிய இடம் உள்ளதோ என்றால், திருவாய்மொழி (1-1-7) - உளன் சுடர்மிகு - என்றார் அல்லவோ? தொடக்கம் மட்டுமே இவனைக் கூறும்; மற்ற இடங்கள் அல்லவே என்பதற்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார். “ஸர்வே வேதா யத் பதமாமநந்தி - யாருடைய ஸ்வரூபத்தை அனைத்து வேதங்களும் கூறுகின்றனவோ” என்றும், “ஸர்வே வேதா யத்ரைகம் பவந்தி - எந்தப் பரம்பொருளிடம் அனைத்து வேதங்களும் ஒருமுகமாக உள்ளனவோ” என்றும், “வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய: - அனைத்து வேதங்களாலும் நானே அறியப்படுகிறேன்” என்றும் உள்ளது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (மெலியப் பாடும்) அவர்களெல்லாம் சமைந்தாலல்லது குருகுலாந் நிவ்ருத்தராகார்களிறே; இவள் தனக்கு, வேத கோஷத்தைக் கேட்டவாறே, நாயகன் பேர் வைத்துப் புணர்த்த புணர்ப்பு கேட்டாற் போலேகாணும் அஸஹ்யமாயிருக்கிறபடி. இருவருங் கூடவிருந்து கேட்கக் கடவதைத் தனியிருந்து கேட்கப் புக்கால் பொறுக்க வொண்ணாதிறே. அவன் பேர் வைத்துப்

புணர்த்தாலும், “ஸீதாயாச் சரிதம் மஹத்” என்றிறே புணர்ப்புத்தான் இருப்பது. இனித்தான், “ஹ்ரீச்ச தே லக்ஷ்மீச்ச பத்ந்யௌ”, “ஈச்வரீம் ஸர்வ பூதாநாம்”, “அஸ்யே சாநா ஜகதோ விஷ்ணுபத்நீ” என்று இவையிறே அவன் விரும்பிக் கேட்பது.

விளக்கம் - (மெலியப் பாடும்) - “பாடும்” என்று நிகழ்காலத்தில் கூறியதற்குக் காரணம் அருளிச்செய்கிறார். அந்த அந்தணர்கள் முற்றிலுமாக கற்று அறியாமல் தங்களுடைய குருகுலத்தைக் விட்டு அகலமாட்டனர். ஆனால் வேத ஒலியானது இவளை வருத்துவது ஏன்? நாயகனுடைய பெயர் கூறியபடி ஓதப்படும் காரணத்தால், அத்தகைய ப்ரபந்தங்கள் பொறுக்க இயலாதபடி உள்ளன. நாயகன் குறித்த ப்ரபந்தங்களைக் கேட்பது நன்மை அல்லாமல், பாதகம் ஆகுமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். இருவருமாகச் சேர்ந்து இருந்து கேட்கவேண்டும் என்பதாக உள்ளபோது, தனியாக இருந்து கேட்கும்படியாக ஆகும்போது, பொறுக்க இயலாதபடி உள்ளது. ஆனால் ஈச்வரன் தன்னைக் குறித்த ப்ரபந்தங்களைக் கேட்கலாமா என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அந்த வேத ஒலிகள் அவனுடைய திருநாமம் கூறி முழங்கினாலும், பாலகாண்டம் (4-7) - ஸீதாயாத் சரிதம் மஹத் - சீதையின் உயர்ந்த சரிதம் - என்று அல்லவோ உள்ளது? ஆனால் இருவரைப் பற்றிய ப்ரபந்த முழக்கம் ஒன்றாக உள்ளதா என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். புருஷஸூக்தம் - ஹ்ரீச்ச தே லக்ஷ்மீச்ச பத்ந்யௌ - உனக்குப் பூமிப்பிராட்டியும் பெரியபிராட்டியும் தேவிகளாக உள்ளனர் - என்றும், ஸ்ரீஸூக்தம் - ஈச்வரீம் ஸர்வ பூதாநாம் - அனைத்து உயிர்களுக்கும் ஈச்வரியாக உள்ளாள் - என்றும், யஜுர் வேதம் - அஸ்யே சாநா ஜகதோ விஷ்ணுபத்நீ - விஷ்ணுவின் பத்னியானவள் அனைத்து ஜகத்தின் ஈச்வரி ஆவாள் - என்றும் உள்ள பலவற்றை அல்லவோ அவன் விரும்பிக் கேட்கிறான்?

வ்யாக்யானம் - (பாடு நல் வேதவொலி) ஈச்வரனைப் பாடுகிற பழம்புணர்ப்பான வேதம் என்னுதல், காந்ததையுடைத்தான ஸாம வேதமென்னுதல். (நல்வேதம்) “உளன் சுடர் மிகு சுருதியுள்” என்று, ப்ரமாணாந்தரங்களில் உத்கர்ஷமாதல்; “வேதநாம் ஸாம வேதோஸ்மி” என்கிற உத்கர்ஷமாதல், ஸ்வரத்திலே வைகல்யமுண்டாதல், “வேதாநாம் ஸாம வேதோஸ்மி” என்கிறபடியே அந்தரங்கமான வேதமன்றிக்கே யொழிதல்தான் செய்ததாகில், நான்

ஆறியிருக்கலாயிற்றே. (வேதவொலி பரவைத் திரைபோல் முழங்க) ஓதங் கிளர்ந்த கடல் போலேகாணும் ஸாம த்வநி யிருக்கிறபடி. (முழங்க) அதில் பர்வமொழிந்த நாள்களும் பகலுமாரியிருக்கலாமிறே.

விளக்கம் - (பாடு நல் வேதவொலி) - ஈச்வரனைப் பாடுகின்ற பழமையான ப்ரபந்தமாகிய வேதம். கானத்தைக் கொண்டுள்ள ஸாமவேதம் . (நல்வேதம்) - ஸாமவேதம். திருவாய்மொழி (1-1-7) - உளன் சுடர் மிகு சுருதியுள் - என்று மற்ற வேதங்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்த ஸாமவேதம். கீதையில் (10-22) - வேதநாம் ஸாம வேதோஸ்மி - வேதங்களில் நான் ஸாமவேதம் - என்றுள்ள உயர்த்தி. அந்த வேத ஒலிகளில் குற்றம் ஏற்படுதல் அல்லது கீதை (10-22) - வேதநாம் ஸாம வேதோஸ்மி - வேதங்களில் நான் ஸாமவேதம் - என்பதற்கு ஏற்ப அவனுக்கு அந்தரங்கமாக இல்லாதபடி உள்ள வேதம் போன்ற நிலைகள் ஏற்பட்டால் நான் பொறுமையுடன் இருக்கமுடியும்; ஆனால் இங்கு அவ்விதம் அல்லவே! (வேத ஒலி பரவைத் திரைபோல் முழங்க) - மிகுந்த ஓசையுடன் அலைகள் எழும் கடல் போன்று ஸாமவேதத்தின் ஒலி உள்ளது. (முழங்க) - ஸமுத்ர ஓசைக்குக் காலக் கட்டுபாடுகள் உள்ளது, இதற்கு ஏதும் இல்லை; ஸமுத்ர ஒலிக்கு பர்வம் இல்லாத நாட்கள் மற்றும் பகல்பொழுது என்பது போன்ற எல்லைகள் உண்டு; இந்த ஸாமவேத ஒலிக்கும் அதனைப் போன்று இருந்தால் என்னால் பொறுத்திருக்க முடியும்.

வ்யாக்யானம் - (மாடுயர்ந்தோமப் புகை கமழும்) ஒத்துச் சொல்லிச் சொல்லாத விடமெல்லாம் வைதிக க்ரியையளையாய்க் கிடக்குமித்தனை. மாடு - பர்யந்தம். (உயர்ந்தோமப் புகை கமழும்) ஆகாசமடங்கலும் இடமடைத்து, வைமானிகரை முகம் பார்த்து அநுபவிக்கவொட்டாதபடி எழாநின்றது. (மாடுயர்ந்தோமப் புகை கமழும்) “கர்மணைவஹி ஸம்ஸித்திமாஸ்த்திதா ஜநகாதய:” என்கிறபடியே, ஜ்ஞாநத்தில் தலை நின்றவர்களிறே; இனி பலாபிஸந்தி பண்ணி யநுஷ்டித்து பல வ்யாப்தமானவாறே மீளுமவர்களன்றே. (கமழும்) ஹோம தூமமும், ஹவிஸ்ஸுக் கொள்ள வந்து நிற்கிற எம்பெருமானுடைய மாளிகைச் சாந்துமாகக் கமழுகிறபடி.

விளக்கம் - (மாடு உயர்ந்து ஓமப் புகை கமழும்) - வேத கோஷங்கள் முழங்கியபடி உள்ளபோது, அத்தகைய ஓசை ஒலிக்காத இடங்களில் வைதிகமான கர்மங்கள் நிறைந்து உள்ளன. மாடு என்றால் பக்கம். (உயர்ந்த ஓமப் புகை கமழும்) - ஆகாயம்

முழுவதுமாக, அத்தகைய இடங்களிலும் நிரம்பி, விமானத்தில் செல்கின்ற தேவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து அனுபவிக்க இயலாதபடி உள்ளது. (மாடு உயர்ந்து ஓம்பு புகை கமழும்) - பலன் கிடைத்த பின்னர் கர்மங்கள் செய்வதை நிறுத்துவார்கள் அல்லவோ? இங்கு “கமழும்” என்று கர்மத்தைத் தொடர்ந்தபடி உள்ளதை உணர்த்தவல்ல நிகழ்காலமாக ஏன் கூறவேண்டும்? ஞானம் நிறைந்தவர்கள் என்பதால், பலன் குறித்த ஞாபகம் ஏற்படுவதில்லை; கீதை (3-20) - கர்மணைவஹி ஸம்ஸித்திமாஸ்த்திதா ஜநகாதய: - கர்மம் செய்து ஸித்தி அடைந்த ஜனகர் போன்றவர்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப, இவர்கள் ஞானத்தில் நிலைநிற்பவர்கள் ஆவர். இப்படிப்பட்டவர்கள், பலனை எண்ணிக் கர்மங்களை இயற்றி, பலன் கிடைத்தவுடன் கர்மங்களை இயற்றாமல் விடுபவர்கள் அல்லர். (கமழும்) - ஹோமத்தில் எழுகின்ற புகையும், அவிர்பாகம் கொள்வதற்காக வந்து நிற்கும் ஸர்வேச்வரனுடைய சாந்தும் எங்கும் நிறைந்தபடி நறுமணம் கமழ்கிறது.

வ்யாக்யானம் - (திருவல்லவாழ் நீடுறைகின்ற பிரான்) அவதாரம்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதே பிற்பாடர்க்கு உதவும்படி ச்ரமஹரமான திருவல்லவாழிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற உபகாரகன். (கழல் காண்டுங்கொல் நிச்சலுமே) அவன் இங்கே நித்யவாஸம் பண்ணாநின்றால், நாமும் நித்யவாஸம் பண்ணும் தேசத்தில் போய்ப் பெறக் கடவ பேற்றைப் பெறவல்லோமே. அங்கும் போனால் “ஸதா பச்யந்தி”யிறே.

விளக்கம் - (திருவல்லவாழ் நீடுறைகின்ற பிரான்) - அவதாரங்கள் போன்று சட்டென்று தோன்றி மறையாமல், அவதார காலத்திற்கு பின்னர் பிறந்தவர்களுக்கு உதவும்படியாக, காண்பவர் களைப்பை நீக்கவல்ல திருவல்லவாழில், எப்போதும் வசித்தபடி உதவுபவன். (கழல் காண்டுங்கொல் நிச்சலுமே) - அவன் இங்கு எப்போதும் வசித்தபடி உள்ளபோது, நாமும் அவன் இவ்விதம் வசிக்கின்ற திவ்யதேசம் சென்று, நான் அடையவல்ல பேற்றை அடையலாம் அல்லவோ? பரமபதம் சென்றால், சாந்தோக்யத்தில் - ஸதா பச்யந்தி - எப்போதும் பார்த்தபடி உள்ளனர் - என்பதாக அமையும். முந்தைய பாசுரமானது, ஸ்தோத்ரரத்னம் (31) - மதீய மூர்த்தாநம் அலங்கரிஷ்யதி - உனது திருவடித்தாமரை எனது தலையை எப்போது அலங்கரிக்கும் - என்பதன் பொருள் ஆகும். இந்தப் பாசுரமானது, ஸ்தோத்ரரத்னம் (30) - கதா நு ஸாஷுட்கார வாணி சஷுஷா - உனது

திருவடிகளை எனது கண்களால் நான் எந்த நாளில் காணப்போகிறேன் - என்பதன் பொருள் ஆகும்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி – 101)

50. ந ம்ருஷா பரமார்த்தம் ஏவ மே ச்ருணு விஜ்ஞாபநம் ஏகம் அகர்த:

யதி மே ந தயிஷ்யஸே ததோ தயநீய: தவ நாத துர்லப:

வ்யாக்யானம் – “தேவர் க்ருபையாலல்லது வேறு எனக்கு இல்லாதவோபாதி, தேவர் க்ருபைக்கு நானல்லது விஷயமில்லை; இத்தை இழவாதே கொள்ளீர்” என்கிறார்.

விளக்கம் – “உன்னுடைய க்ருபை போன்று எனக்கு வேறு ஏதும் இல்லை. இதனைப் போன்று உனது க்ருபைக்கு நான் அல்லாமல் வேறு யாரும் இல்லை. ஆகவே நீ இந்த விஷயத்தை இழக்காமல் இருப்பாயாக”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ந ம்ருஷா பரமார்த்தமேவ) “இது ஸம்ஸாரத்திலே கேட்டறிவதொன்று அல்லாமையாலே, மெய்யாக மாட்டாது” என்று ஈச்வர ஹ்ருதயத்தில் பிறந்த அதிசங்கையைத் தவிர்க்கக்காக, அந்வய வ்யதிரேகத்தாலே ஸத்யமென்கிறார். (ந ம்ருஷா) லௌகிகர் பக்கலிலே இரக்கம் பிறக்கக்காக அபுத்தயா சொல்லும் வார்த்தையைப் போலே பொய்யன்று. (பரமார்த்தமேவ) நினைவுக்கு வாய்த்தலையிலிருந்து அறியும் தேவர் திருமுன்பே, மெய்யே விண்ணப்பம் செய்யலாம்படி ஸத்யமே. (மே விஜ்ஞாபநம்) “ஸர்வஜ்ஞரான தேவர் திருமுன்பே விண்ணப்பம் செய்யுமதுவே உஜ்ஜீவநோபாயம்” என்றிருக்கும் என்னுடைய விண்ணப்பத்தை. “மெய் நின்று கேட்டருளாய் அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பம்” என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - (ந ம்ருஷா பரமார்த்தம் ஏவ) - இத்தகைய சொற்கள் ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளவர்களால் கூற நாம் கேட்டதில்லை. ஆகவே இந்தச் சொற்கள் உண்மை அல்ல”, என்று ஸர்வேச்வரனின் இதயத்தில் ஐயம் எழுந்தது. இதனைப் போக்குவதற்காக, உடன்படும் நிலை மற்றும் உடன்படாத நிலை ஆகிய இரண்டிலுமாகக் கூறுகிறார். இதன் மூலம் இந்தச் சொற்கள் ஸத்யமானவை என்கிறார். (ந ம்ருஷா) - உலகியல் விஷயங்களில் ஈடுபட்டவர்கள் குறித்து இரக்கம் ஏற்படுவதற்காக, புத்தி அறிந்து கூறப்படாமல் உள்ள சொற்கள் போன்று, இந்தச் சொற்கள் பொய்யல்ல. (பரமார்த்தம் ஏவ) - சிந்தனைகள் உண்டாகும் இடமாக உள்ள மனதில் உள்ளதை, அங்கிருந்தபடியே அறியவல்ல உன்னுடைய முன்பாகக் கூறலாம்படி உள்ள இது உண்மையே ஆகும். (மே விஜ்ஞாபநம்) - “அனைத்தும் அறிந்தவனாகிய உன் முன்பாக விண்ணப்பம் செய்யும் இதுவே நான் கரையேறும் உபாயம்” என்றுள்ள எனது விண்ணப்பத்தை. திருவிருத்தம் (1) - மெய் நின்று கேட்டருளாய் அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பம் – என்பது போன்று கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஏகம்) அத்விதீயம்; இதுக்கு மேலாக நிஷ்கர்ஷித்துச் சொல்லுவது ஒரு வார்த்தையில்லை; இதுவே எல்லையான நிஷ்கர்ஷம். (அக்ரத: ச்ருணு) மேல் கார்யம் செய்யிலும், செய்யாதொழியிலும் முற்படக் கேட்டருள வேணும். ஸம்ஸாரத்தில் பரிமாறாததொன்று என்று அனாதரியாதே, அவதானம் பண்ணிக் கேட்டருள வேணும். (யதி மே தயிஷ்யஸே) தயைக ரக்ஷயனான எனக்கு தயை பண்ணியருளீராகில். (தத:) தேவரீரைக் கிட்டின இவ்வஸ்து தப்பினால், பின்பு. (தயநீயஸ்தவ) ரக்ஷய விஷயார்த்தியான தேவருக்கு, ஸாபராதனாய், அனுதாபம் பிறந்த தயநீய விஷயம். (நாத) ரக்ஷய விஷயார்த்தியாகைக்கு, தயையேயன்று, ப்ராப்தியுமுண்டு என்கை. (துர்லப:) தயைக ரக்ஷயராயிருப்பார் துர்லபர். “ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:” என்னுமவரிறே தேவர்.

விளக்கம் - (ஏகம்) - இதனைப் போன்று இரண்டாவது ஏதும் இல்லை. இதற்கு மேலே மீண்டும் உறுதிபட உரைப்பதற்கு ஏதும் இல்லை. இதுவே உறுதியின் எல்லையாகிறது. (அக்ரத: ச்ருணு) - எனது அடுத்த செயலை நீ செய்தாலும், செய்யாமல் இருந்தாலும், இந்த விண்ணப்பத்தை முதலில் கேட்பாயாக. இத்தகைய சொற்கள் ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளவர்கள் கூறாத ஒன்றாகும் என்று எண்ணித்

தவிர்க்காமல், கவனித்து நின்று கேட்பாயாக. (யதி மே தயிஷ்யஸே) - உனது தயையால் மட்டுமே காக்கப்பட்டக் கூடியவனாக உள்ள எனக்கு நீ தயை செய்யவில்லை என்றால். (தத:) - உன்னை அண்டி நிற்கும் நான் உன்னிடமிருந்து தப்பிச் சென்றால், அதன் பின்னர். (தயநீய: தவ) - உன்னால் காக்கப்படவேண்டும் என்று அனைவரும் ப்ரார்த்தித்தபடி உள்ள உனக்கு, அபராதங்களுடன் கூடியவனாக, அனுதாபம் ஏற்பட்டு இரங்கத்தக்க விஷயம். (நாத:) - காப்பாற்றவேண்டும் என்று வந்து விண்ணப்பம் செய்வதற்கு தயை மட்டும் அல்ல, உன்னை அடையும் நிலையும் உள்ளது. (துர்பலம்) - தயையை மட்டுமே கொண்டு காக்கப்பட வேண்டியவர்கள் மிகவும் சிலரே உள்ளனர். கீதையில் (7-19) - ஸ மஹாத்மா துர்லப: - அப்படிப்பட்ட மஹாத்மா அரிதானவன் - என்று நீ கூறினாய் அல்லவோ?

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்